

очитѣ ще издраща, крилцата ще откъсна . . .“

Уплаши се косчето. Мило му е нему за дѣцата си, но що да чини? За да спаси другитѣ си косченца и себе си, рѣшава да даде най-слабото пиленце. Разцѣлувва го и го облива въ сълзи, па го хвърля долу, а лакомата лисанка това и чака.

Тѣжи горката майка, па се утѣши и хвъркна да се труди и храни останалитѣ си пиленца. Но не бѣ честита за дълго нещастната! На другата сутрина хитрата лисана пакъ иди подѣ крушата:

„Косьо-дългоносьо, я си покажи главата! Дойдоха ми още гости, па нѣма съ що да ги нагостя. Дай ми още едно пиленце! Дай, или и тебе ще изямъ!“ Уплаши се косю, па даде още едно пиленце.

Тѣй идва кума лиса всѣка заранѣ, взима си по едно пиленце, до гдѣто за майката остана само едничко: най-голѣмкото, най-хубавичкото, най-миличкото! То е вече облѣчено въ мекички пухови дрешки; крилцата му заякватъ и скоро ще литне изъ горско ширине за радостъ на милата си майчица!

Кацнало е то на едно клонче край гнѣздото, а до него стои майка му: гледа го, милва го, пѣе му най-сладки пѣснички, ала умѣтъ ѝ е другадѣ. Тя знае, че утрѣ лакомата лисана пакъ ще дойде и ще отнеме и послѣдната ѝ радостъ. Мисли майката за туй, па почва жално да пѣе и да облива своята рожба въ горещи майчини сълзи.